

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 8. SLJEČNJA 1950.

BROJ 2

»Donioše Isusa u Jeruzaleu, da Ga prikazuju Gospodu« (Lk 2, 22)
Iz Prikazana današnjice sv. Mise.

Učitelj poštuje svoju Majku

Vrlo je zanimljiv onaj događaj iz Sv. Pisma, gdje neka žena slavi Bl. Dj. Mariju. Isus je naime učio moliti Očenaš. Govorio o ustrajnosti u molitvi. Odbio kleveče farizeja, da On izgoni đavle po Bezezbubu, poglavici davolaskome. Govorio je tako divno i uvjerljivo, da je sve bilo uznemeno. I ovo što se dogodilo: »Kad je On to govorio, podiže glas neka žena iz naroda i reče Mu: Blago utrobi, koja Te je nosila, i grudima, koje su Te dojile. A On reče: Blaženiji su oni, koji slušaju riječ Božju i drže je« (Lk. 11.).

Ovo je bila veoma zgodna prilika, da Isus proslavi svoju presvetu Majku. On je to i učinio ali neizravno. Jer Ga je Marija i nosila i dojila, ali i slušala riječ Božju najsavršenije i držala je. Nije Je htio izditi izravno. Zašto?

Evo zašto. Prvo zato, jer farizeji i Židovi nijesu htjeli ni Njega priznati i dati Mu slavu, koji im je žudosa i svako dobro činio. Jos bi to manje učinili Njegovoj presvetoj Majci.

Drugi je razlog ovaj: Isus je držao ljudsku hvaltu ispraznom stvari.

Treći su razlog još neke okolnosti. Marija još nije svoja djela dovršila. Još je uvijek nosila teški zemaljski križ. Još je uvijek težnula i uzdižala se prema Očnom, koji je Najviši. A dolazi vrijeme, kad će stići onamo. Kad će doskora zasjati kruna vječnoga odobravanja na Njegovoj glavi. Kad će Je proslaviti presveto Trojstvo. Kad će Je anđeli i svi sveti priznati i slaviti kao svoju Kraljicu. Tada će je takvom morati priznati i veličati i zemlja i sva pokoljenja. Tada će i Crkva pjevati s najvećim pjesnikom Danteom: »Ti sjajiš slavom, u Tebi su ujedinjena sva dobra, što ih samo stvorenje ima«.

Učitelj nije upotrebio ovu zgodu, da proslavi svoju presvetu Majku. On je mnoštvo, koje Ga je napeto slušalo, hito da usadi u dušu jednu važniju punku. A to je: »Brinte se, da vas se može blaženim nazvati zbog toga, što radosno slušate riječ Božju i savjesno obdržavate zповједи Božje«.

U Božjem dakle kraljevstvu ne vrijedi nikakav naslov naravnoga srodstva ni pravo, koje se temelji na krvi i mesu. Zato je svatko, tko je shvatio pravi odnos između Marije i Spasitelja, razumio, kako je tih, ali lijepu prihvaću da Spasitelj svojoj Majci. Rekao Joj je ono, što kaže sv. Augustin: »Naravno, majčinsko srodstvo ne bi Joj ništa koristilo, kad Ona ne bi nosila Riječ Božju blaženije u srcu, nego li u svom tijelu«. Ona je dakle blaženija zbog punine milosti, nego li zbog svoga majčinskoga dostojanstva. Zato imademmo dvostruki razlog ve-

ličiti Je i to poradi krvnog srodstva i duševnog srodstva s Isusom.

Značaja je i ona slična zgodu, kad usred naučavanja javiše Isusu, da vani stoji Njegova Majka i Njegovi rođaci. (Marko 3; Mat. 2; Luka 8). Čini se, da iz evanđeoskih izvještaja izlazi, da Njegovi rođaci nisu razumjeli Njegovo Mesijanstvo ni Njegovo dostojanstvo Sina Božjega. Njegovo su djelovanje smatrali pretjeranim. Veoma ih je naime zabrinjavao Njegov nepostojan i pokretan način života, neprestano putovanje, Njegove borbe s pismoznancima, Farizejima i Saducejima, Njegovo pobijanje učnja pojedinih škola. Bojali su se, da će Mu se uništiti živci i oslabiti razum. Htjeli su da Ga odvedu kući.

Marija je doduše došla s rođacima, jer je htjela da posreduje i da ih odvrati od njihovih zlih načina. Njoj nije bilo ni na kraj pameti, da Sinu što svjetuje. Da što promijeni kod Njega ili upliviše na Nj, ne bi li ostuao od svoga učiteljskoga rada. Nju nije uznubio Njegov mukotrni život ni Njegova smrt. Ta Ona je uspravno stajala i u Njegovim križem na Kalvariji. To je Spasitelj dobro znao i vidio.

Kad su Učitelju najavili Njegovu majku i rođake, On ne prekida svoje

naučavanje. Pogleda unakolo na mnoštvo i reče: »Evo moja majka i moja braća, jer onaj koji vrši Volju Oca moja, taj je moj brat i moja sestra i moja majka«. (Mt. 12, 49-50). U duhovnom kraljevstvu vrijedi samo duhovno, nebesko srodstvo, koje počiva na milosti i ljubavi Božjoj. A u tom je najvećma bila srodna s Isusom Njegova presveta Majka. Zato je Isus prema Njoj imao neprekidnu toplu i nježnu ljubav. Stoga se iz Njegovih riječi ne može izvesti ni zabrcivanje ni ponizivanje Njegove Majke.

Kod Spasitelja doduše zapažamo ozbiljne nauke, nauke o trpljenju, odiranju i križu. Susrećemo Ga posvuda kao muža jake, odvažne i neslomljive odlučnosti. On je čvrst kao dijamant. Ali uvijek su ta odlučna svojstva povezana sa osobnom dobrotom srca. Iz Njegovih očiju i lica neprestano i neglasivo svijetli velika ljubav prema ljudima, pa tako i neisporediva ljubav prema Njegovoj presvetoj Majci. S Njom je bio povezan i tjelesno i duševno. Ljubavlju i milošću Božjom, koja se u Njoj od svih ljudi i anđela najvećma rasvjetlala. Zato je On cijenio svoju Majku.

KAKO DA KROVIMO POŽUDU TIJELA?

Prvo sredstvo, da na našu pogubu ne prekorači granicu čužno osjetilo, jest budnost i oprez. Ponajprije moramo biti u odnosu prema svojim bližnjim, osobito prema osobama drugoga spola najveći neprijatelji svake slabosti i lakoumne povjerljivosti. Takvu stvart mogu doći veoma nauditi, mekar u počtu ne postoji nikakva neuredna nakanu. Vatrom se ne mije nikada igra. I najmanji dodir plamena može da zada bolnu ranu. Zato nikad sebi ne dozvoli, da pod izlikom igre, šale, prijateljstva, rođinstva napusti suzdržljivost i podala se lakoumnim zakazima, koje ušću u srcu vatru aje želje Sv. Grigur iz Turu slavi nekog pobožnog čovjeka, koji se vladao veoma oprezno i suzdržljivo prema ženskim osobama, što više i prema samoj djeci. Takovom brižljivošću nadziru svoje čužno osjetilo oni kojima je stalo, da sačuavaju sjaj svoje nevinsti i čistoće srca.

Što su sveti u tom predmetu bili tako budni i suzdržljivi, razlog je u izdajničkoj naravi ovolga osjetila. Cim mu se dozvoli najmanja neuredna slabost, teži za daljnjim razvojenjem, zarobljuje volju najjačim ozudom, a to je tjelesna ugodnost, i tako odnosi lako pobjedu. Drugi je razlog što se taš na očutno osjetilo oslanjaju ostala osjetila. Kad temelj naše kuće postupi, štucija se cijela zgreda. Slično lica kad se neuredno popušta ovom osjetilu, sva se ostala potresu do izvane mjere. Svi oni, koji ljube čistoću srca, neka upotrebe svu revnost da vladaju ovim osjetilom, kako treba.

Drugo sredstvo, kojim možemo zaštititi očutno osjetilo, jest tjelesna pokora i trpljenje. Kao što za blježenju tjelesnih bolosti služe kadkad i te sredstva naprotiv nameti, može to da vrijedi i za dušu. Čužno osjetilo teži za tjelesnom udobnošću, lagodnošću i zadovoljstvom. Otuda dolazi da kraj i oklanja pokornost razumu. Vidimo, veli sv. Pavao, »drugl zakon u svojim udovima, koji se protivl zakonu duha«. A na drugom mjestu kaže: »Tijelo se diže protiv duha, a duh protiv tijela, jer se ovo dvoje sebi protivl. Što dakle treba učiniti da svadimo gospodstvo tijela? Dajmo mu nas protivno od onoga, što tako neodoljivo traži: hrabro i tvrde namjesto ugodnoga; lagodnoga, nepriljatnost i bol namjesto slasti i lasti. Otuda dolazi vanjska pokora i odiranje u životu svetaca i bezbroj drugih pobožnih osoba. Otuda gruba odijela, pokornički postovi, postovi bljivanja, biskupije, Otuda njihovo dragovoljno podanare zime i vrdne, njihov rad i umor, kao i druge vrste tjelesnog trpljenja«.

Već u Starom Zavjetu čitamo o čistoći Judite: »Nosi i pokorničko haljinu kao svojih belkova i postila je u sve dane svoga života osim subote, mlada i bljedana kuće Izraelove«. O sv. Irenu Kristoforu izvještaje sv. Eusebijus Matej: »Ivan je imao haljinu od devedeset daka i četrnaest nožaa oko belkova«. I sam sv. epistolj Pavao, koji je bio uznemren u treće nebo, priznaje »da krovi sve svoje tijelo i podvrgava ga službi duha, da ne bude zabrljen«. Priznaje, da provodi život u tlu, du i bljedi, u čestom bljivanju, u godi i žrtvi u žmji i golobitju. Kakav život pokore vidimo u sv. Rozu Ljubičke, kod Bechtelma u sv. Rozu Ljubičke, sv. Alojzija, Petra Alkantararskoga i bezbroj drugih svetaca objeznata spola. Stoga je svako razumno i umiereno mrtvenje za sve bez izuzetka od velike važnosti, jer mi kao kršćani trebamo da svoje tijelo prisnesmo Bogu kao svoju žrtvu.

MOLITVA ZA SVETU GODINU

Sveti Otac Pio XII. sastavio je za Svetu Godinu ovu molitvu:

»Svemoguć i vječni Bože, zahvaljujem Ti svom dušom za veliki dar Svete Godine.

Nebeski Oče, koji sve vidiš, koji ispljuješ i upravljaš ljudskim srcima učini, da ova u ovo vrijeme milosti i spasenja budu poslušna glasu Tvoje Sina.

Neka Sveta Godina bude za sve godina pročišćanja i posvećenja, godina duhovnog života i zadovoljstva, godina velikog obracanja i velikog oproštenja.

Podaj onima, koji su proglašeni godi vjere, Tvoj duh Jakosti, da ih on neodoljivo sjodini s Kristom i s Njegovom Crkvom.

Štiš, Gospodine, Zamjenika Tvojeje Sina za zemlji, štiš Biskupe, svećenike, redovnike i vjernike. Učini, da svi, svećenici i svjetovnjaci, maloljetni, odrasli i stariji stvore u jedinstvu misli i osjećanja čvrstu stijenju, protiv koje neka se slomi navala Tvojih protivnika.

Neka Tvoja milost zapah u svim ljudima ljubav prema tolikim nesretnicima, koje siromaštvo i bijeda dovode do uvjete života, nedostojna ljudskih tijela.

Probuđi u dušama onih, koji te nazivaju Ocem, glad i žed za društvenom pravdom i bratskom ljubavlju u djelima i u istini.

Podaj, Gospodine, mir našim vjelicima, mir dušama, mir obiteljima, mir domovima, mir među narodima. Neka duša smirenja i izmirenja proljeće lukom svoje bitave svjetlosti zemlju, posebeću životom i mukom Tvojeje božanstvo Sina.

Bože svake utjehe! Velika je naša bijeda, teški su naš grijesi, beskrajne su naše potrebe, ali još je veće naše pozdanje u Tebe. Svijesni svoje ne-dostojnosti stavljamo sinovsku našu sudbinu u Tvoje ruke i sjedinjujemo naše slobne molitve sa zagovorom i zaštitama presvete Djevice Marije i svih Svetih.

Podaj bolesnima predanoš i zdravlje, mladima snagu vjere, djevojkama čistoću, očevima blagostanje i svetost u obitelji, majkama uspješar odgoj svoje djece, siročadi brižljivo starate, lje, izbjeglicama i zarobljenicima da se vrate u domovinu, a svima Tvoju milost kao pripremu i zalog vječne sreće na nebu. Amen!»

PARISKA NADESKUPIJA. — Parolaje smrti pariškog nadbiskupa kardinala Suharda Sv. Otac je imenovao za pariškog nadbiskupa dosadašnjeg nadbiskupa u Bordeauxu, Mgr-a Felcina. Počevši od prvog pariškog biskupa sv. Dionizija iz III vijeka pariški biskupi su tokom vjekova zauzimali važan položaj u životu Crkve i u životu svoga naroda. Pariz je u europskoj i u svjetskoj povijesti imao uvijek veli, važnu ulogu, pck je ta uloga nametala pariškim biskupima posebne dužnosti i posebne zadatke. Svojim ugledom u domovini i inostranstvu su se isticali i zadnji pariški nadbiskupi: kardinal Duboisl, Verdier i Suhard. Kulturni i socijalni vjerski život je danas u pariški biskupiji tako razvijen, da će i novi pariški nadbiskup imati pune ruke posla. Da rukovodi pravilnim razvoikom svih tih djelatnosti na veću slavu Božju, na korist Crkve i francuskoga naroda.

I. NEDJELJA PO BOGOJAVLJENJU

B. L. 1950.

Sv. Misa počinje ovako: Vidio sam čovjeka, kako sjedi na uzvisenom prjestolju, i klanjahu mu se anđeoske čete, pjevajući Mu jednodušnu hvalu, i ime njegovo i kraljevstvo je vječno. Slavite Gospodina sve zemlje, služite Bogu Gospodinu s vjerešom.

U Poslanici (Rim. 12. 1-6) poziva nas sv. Pavlo, da posvetimo svoja tijela Bogu, da se u mišljenju vladamo po volji Božjoj, i da budemo čedni: »Braćo! Zaklanjaj svu milosrdnu Božjim, da prikazete tijela svoja za žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu tako, da vaša služba bude duhovna. Ne izjednačavajte se s ovim svijetom, nego se promijenite obnovom mišljenja svojega, da budete, što je volja Božja, što je dobro, ugodno i savršeno. Jer po milosti, koja je meni dana kaŕem svakome, koji je među vama, da ne misli o sebi više, nego što valja misliti, nego da misli o sebi čedno, svaki po onoj mjeri vjere, koju mu je Bog udijelio. Jer kao što u jednom tijelu imamo mnogo udova, a udovi svi nemaju isti posao, tako smo mnogi jedno tijelo u Kristu, a pojedini udovi jedan drugome.«

Sv. Evanđelje (Luka 2, 42-52) pripovjeda o dvanaest godišnjem Isusu u hramu: »Kada je Isusu bilo dvanaest godina, išao je u Jeruzalem po obitaju blagdana. Kad prodoše ovi dani, zapuše se kući. A dječak Isus zaostao je u Jeruzalemu, a da ne opaziše roditelji njegovi. Misleći, da je s putnikom družinom, otisloše dan hoda i stadoše ga traŕiti među rodbinom i među znanjcima. Ali ga ne nađoše. Zato se vratilo u Jeruzalem, da ga traŕe. Poslije tri dana nađoše ga u hramu. Sjedio je među učiteljima, sluša ih i pita. Svi, koji su ga slušali, divili su se njegovu razumu i njegovim odgovorima. Kad ga ugledaše, začuđiše se. Mati njegova reče mu: »Dijete, što nam to učin? Evo etac tvoj i ja žalosni smo te traŕili! On im odvrati: »Zašto ste me traŕili? Zar nijeste znali, da ja moram biti u kući Oca svojega?« Ali oni ne razumijeh. Što im on tim htedo reći. Tada siđe s njima i dođe u Nazaret, i bio im je poslušan. Mati je njegova čuvala sve riječi ove u srcu svojem. I Isus je napredovao u mudrosti, u dobi i u milosti kod Boga i ljudi.«

Pouka: Isus je u dvanaestoj godini prvi put došao u hram, pa je hteo da u kući svoga Oca nebeskoga probuŕavi duŕe vremena, nego je to svetkovina iziskivala. Tu se osjeća odnos u molitvi klanjanja duhovnim razgovorima i klanjanju mudrih učitelja. I nama treba da je mlo beraviti u domu Boŕjemu, ako ne inače, a ono bar uŕda, kad to od nas traŕi naša vjera: u nedjelje i zapovjednice blagdana. Nastojimo, da na te dane ravnopolazimo sv. Misi, i da poboŕno tamno provedemo ono kratko vrijeme.

Rodio se u Poetiere (Poitiers) u Francuskoj g. 310. kao poganin. U zrelu je dobil prigrlilo kršćanstvo zajedno sa svojom ženom i kćerkom Abram. Odsao je na ravnju širio evanđelje. Kad je g. 350. umro biskup, svćestvo i narod su njega izabrali za biskupa.

U to se doba pod zaštitom cara Konstantina širilo arjanstvo krivovjere, koje je njeŕkalo Boŕanstvo Kristovo. Car je sazvao biskupe u Milanu i htio je da oni ostade sv. Atanazija, prvoborca protiv arjanstva. Caru se oprotiv svćinom sv. Hilarije. Arjanac su zatim sazvali sabor u Beŕze, ali i tu je sv. Hilarije neustrajivo branio pravu vjeru u Kristu vćetnoga Boga i smrtinoga čovjeka, rodama od prvoveta Djevice.

Car ga je zbog toga proglašio u Frigiju u (Maloj) Aziji. Sv. Hilarije je odatle pao u egzil, ali je upravljao svojom biskupijom. Ovdje je napisao svoje veliko djelo o presvetom Trojstvu u Carve.

Umro je zbog toga proglašio u Frigiju u (Maloj) Aziji. Sv. Hilarije je odatle pao u egzil, ali je upravljao svojom biskupijom. Ovdje je napisao svoje veliko djelo o presvetom Trojstvu u Carve.

Ovo pitanje muči mnoge ljude i mućit će ih do svršetka svijeta. Razum, Bogom nadahnut, zna i u patnjama naći duboki smisao. Tijelene bolesti nas upozoravaju, da u tijelu nije ništa u redu, i zove nas, da nešto poduzmemo radi zdravlja.

Patnje i nevolje šite pred povjenu. Kad nještvo, nećudorednost; drugi poroci ne bi imali za posljedicu bolesti i patnje, kako bi se mnogo ljudi bez začanja odalo strastima, te palo u nesreću i bili strah i trepet ljudskoga društva. Vremenite kazne za grijehje suzdržavaju nas da ne griješimo. Sv. Augustin zahvaljuje Bogu, da ga je kaznio svojom milosrdnom strogošću.

Ne trpe samo grješnici, tjepe i pravdici i plemeniti ljudi. Nije šalje Bog trpljenje, da ih štiti, utvrdi i umnoŕi njihove vrline i zaslugje. Nevolje šite pravdnika pred grijehom. Kako je bio naboŕan i pun vrline David, dok je trpio i bio proganjen od Sa-la. Kad je postigao kraljevsko prvoslieje, nije opkoljen radošćima ovoga života, nego je u teŕke grijehje.

Nasje su vrline često slabe, koji put rano prividne. Da se pokuŕavaju, treba patnja. Sv. Augustin govori: »Stom u patnjama, u prognoštu, u bolestima se pokazuje, da li su oni, koji žive u Crkvi Boŕjoj, kuljoli ili što? Koji su u ovim kušnjama strpljivi i odvaŕni, ŕito su a oni drugi su kukulci, i to veći, što se više uzdiŕu. Muŕti siraŕ nas uči: »U ognju se kuca zlato i srebro, a ljudi Bogu daju kuŕaju se u ognju trpljenja.« (Sir. 2, 9.)

U knjizi Poslovice čitamo: »Srege Gospodinove ne preziri, sine moj, ne vrjedaj se, kad si od Njega kažnjavan, jer Gospodin kažnjava onoga, ko ga voli, u njemu naime, kao u sinu nalazi milinu.« (Poslovice 3, 11, 12). Sv. Pavlo govori: »Pomošimo se i ne-

12 knjiga. Ochtale je napisao i njegino pismo svojoj kćeri Abiri, u kojem je zasnoŕio naćinom nagovara, da se posveti boŕanstvom Zarućniku duša. Ona je doista posvetila svoje djevtvianstvo Bogu. Francuzi se štiju kao svetvicu na dan 13. prosinca.

Poslije četiri godine prognoštava sv. Hilarije se povratio u svoju biskupiju. Narod ga je dočekao sa neopislivim slavl. Njemu, Hilarijevom je zaslugom komšćino u Francuskoj nastalo arjanstvo krivovjere. Zato su ga i prozvati zapadnim Atanazijem.

Hilarijev svetost privukla je i sv. Martin. On je ostavio vojnu službu i pod vodstvom sv. Hilarija osemovo jedan od najstarijih samostana u Francuskoj, a poslije postao slavni biskupom u Turu.

Sv. Hilarije je umro 13. sjećnja 366. Papa Pij IX. proglašio ga je crkvenim štitelem 10. sjećnja 1852.

ZAŠTO TRPIM?

Voljama znajući, da nevolja grodi strpljivost, strpljivost pokušama krepost, a pokuŕšana krepost nadu, (Rim. 5, 3, 4). Nevolje i patnje ne samo pokuŕavaju nego i razmazaju kreposti. Kad više uzrđujemo, ili u nevoljama? Ni kada nam ide sve dobro, ili u nevoljama? Što je srdaćnja naša molitva, to više milosti nam Bog podjeljuje, a što više milosti, to više kreposti.

U nevoljama raste strpljenje, poŕtrvovnost, poŕniznost, ali prije svega kraljica svih kreposti: ljubav prema Bogu. Sv. Ignacije Lojolski kaže: »Nema drveta, koje bi tako rasplodilo i saduvalo oganj Boŕje ljubavi, kao drvo sv. Kriŕa«. Trpljenje umnaŕa naše kreposti, a time i naše zaslugje za vćetnost.

ZNAK SV. KRIŔA

Prvi kršćani često su činili znak sv. Kriŕa. Tertulijan, koji je živio u II. vijeku, piše: »Na svakom boraku, kad ulazimo u svoje kuće ili izlazimo iz njih, kad se krećemo, kad se idemo kušati, kad sednemo za stol, kad idemo spavati, činimo znak sv. Kriŕa na ćelu.«

»Znak sv. Kriŕa«, kaže sv. Terezića, »ima snagu protjerati paklene duhove, osobito ako to činimo s blagoslovljenom vodom.«

»Sotomu uhvati strah, kad vidi znak sv. Kriŕa«, govori sv. Ignacije, biskup iz Antiohije, muševnik II. vijeka. »Kriŕa se kreće kad vidi ŕtap, koji ga je udario«, veli sv. Ćiril Jerusalemski. »Isto tako se zna duŕe, kad vidi kriŕ, jer ga je kriŕ pobijedio.« Sv. Benedikt opat, spasio se od smrtnim znakom sv. Kriŕa, kad su mu dali otrovano piće. Pehar s otrovom se raspukao.

Činimo i mi često znak sv. Kriŕa, osobito u napastima.

U nobu se vršile pripreme za odlazak Isusov među ljude. Isusov su tkali prekrasnu tkaninu, od niti mnogog nebeskog svjetla, i utkivali u nju bezbroj najsjajnijih zvijezdica. Anđelici sabrali su svjetlo i sv. jednice i nebosku ljepotu kao tvar za tkanje.

Tiho su to sve radili, tiho i nećudno da ne bi našeg Isusa prije vremena prozvali, a On ostavljajući svoj pozivlje, svoj čas sve ih je ćud.

Jedan Anđelici zasjade u podu i peće osušivati — notko piću, poapšće.

— To plaću Ocu na zemlji! — reće jedan Anđelici.

— A zašto plaću?

— Jer su nećudni.

— A zašto su nećudni? — upza anđelici, kao ŕto djeva nećudno pita.

— Niko ih nije pravio poćudje, gdje je sreća — odgovori anđelici.

— A hoće li ih tko poćuditi?

— Isus će sići k njima i poćuditi će ih.

— Kako će sići Isus doćuditi?

— Kao ovo iskreje za njegove haljine doćuditi.

— A kako doćuditi — htjede anđelici dalje pitati, ali velika svćetlost osjaji sve nebo i u ćasu odraz se sa zemlje.

Svi se anđelici i anđelici šreće i nagleđaju. A to — glij Isus već ko djeteko malo siroino gulo siđe se u narudŕaju Prećiste. Od ljubavi nije mogao saćekati Anđelici zbanjeni uhvate hitro glij nedovorno kćem se da ga doćudite doćudite Isusa. A tkanje je njeŕvno te se u jadanju raspriŕo u mnošave krićice i paljuljica i paće dolje na zemlju. A kako su Anđelici u svojoj ravnosti silu toga naćkali, to su bijele, sjajne pahuljice u tolijoj množini napadale, da su pokrile ne samo staze i krovove kuća, nego i tvrdo i doline.

Ćudje se mali anđelici ćuditi tome i svima ŕto se naćelji ćubira pa pita.

— Zašto ljudi sada toliko taru ruke i lice?

— Zebu ih — odgovora ustrijpljivi anđelici.

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

— Pa nas nije zeblo — uporno će anđelici.

— ŕto nije nikad sog-jesta, njega ne zebu.

— A zebu li zemljicu?

Ali svi anđelici su već zjevali: Slava Bogu i mali zaborave na ćud i zapjevaju radošću s velikim:

Slava Bogu na visini!

TEKOVINE NAŠIH BENEDIK TINACA

Znamo, da su osobito Benediktinci sudjelovali u radu na glagoljskoj knjiŕevnosti. Sigurno je, da je njihov doprinos na tom polju bio znaćajan. Poznao nam je da su benediktinski monaŕini, osobito u našim krajevima, bili ognjista i središta knjiŕevnosti i umjnostni. Benediktinci su imali svoje samostane uzloŕi ćjele dalmatinske obale, i zato moŕemo s pravom kaŕati, da su svojim radom uz-ćetale redovnitve, na koje doprinosili razvoju naše religiozne knjiŕevnosti u ućem smislu. Ta knjiŕevnost, dio je ćjelokupne knjiŕevnosti, te je i ona sudjelovala u izgradnji našeg jezika i sadržaja te knjiŕevnosti. Benediktinci su doprinosili, da je naša knjiŕevnost od prvoga svoga u kamenu plananoga spomenika — Benićanske ploće i to glagoljice — do kasnijih ćjela drugih pjesnika Benediktinaca. Isto ŕto govori Mavro Vetranović: »Ispat dođje da je ta knjiŕevnost imala svoje djelo znaćajna i po sadržaju i po obliću. U toj se knjiŕevnosti ćpaŕa ućetilo trbno, da ona bude vezana s poćebama naroda.«

da. To osobito vidimo u ćjelima Mavra Vetranovića.

Mavro Vetranović (1482—1576) rodio se u Dubrovniku. Rano je stupio u benediktinski red, noćno vrijeme ŕivio je u matric benediktinškoga reda u Monte Cassinu (Ćentele Kasinu), a kasnije, poŕlje naših bazarŕi doŕivljiva, smirio se i postao ćpatom samostana na otoku sv. Andrije. Na tom samostanu otoku Vetranović je doŕivio duboku štastu. On je najplodniji pjesnik XVI. ŕtovića, pramađ nije najbolji. Sa svim ŕto, u njegovim se ćjelima zraći njegovo vrijeme, kao i neprestana pjesnikova briga oko dobrobiti naroda, na koga su sve više pritiskivali Turci. Pjesme su mu odraz taćudnjeg ŕivota. To daje njegovim ćjelima osobitu vćetnost. Uz pjesnika Marulića, jedini je Vetranović neprestano upozoravao na Turke na njihovu nećetaju i na patnje bjeŕne raje. Kao pjesnik spjevao je mnoge pjesme s vćetnoga nadraća i doŕje, koje su najveću pažnju zloćudni oni njegovi stihovi u kojima je izrazio

svoje osobite osjećaje. On je poŕao putem Marulića, pa je u svojim pjesmama udario i protiv suvremenih zala. Osim krićnih pjesama, spjevao je Vetranović i dva veća pjesnićka djela (ćpa), a to su: Beneta i Bljizna. Prvo djelo svakako je najbolje njegovo pjesnićko djelo. U njemu je on opisao svoj vlastiti ŕivot na pustom otoku sv. Andrije. Okoljuje se krasnim opisima prirode, u koji je pjesnik našao najbolji odraz vćetnog Tvorca. Drugo djelo, više li manje, na slikoviti naćm prikazuje lutanja ćovjeka, jer pligrić našu putnik.

— kroz grićke do Monte. Pjesnik je bio znaćajan i na ćuhovnoj poćbi i z duhovnim skazanijama, od kojih je sv. svetiljstie Abrahamovo goćno nadraće. Mavro Vetranović je osobitno plodan i kao redovnik i kao opšćen. On je sve svoje duhovne sposobnosti upatio duhom svetoga Benedikta, koji je svome radu postavio načelo: Moli i radi! Drugi pisac i benediktinac Iszajt Bordić (1675—1737) ćeljen je kao najbolji pjesnik hrvatske knjiŕevnosti od XV—XIX. stjećnja. On je napisao veliku reću, u kojoj je kazaljio, kad se povratio sa svetiljstia iz Paljig, postao benediktinac. Njegov je rad vr-

lo opseŕan, on je bio najbrazovaniji ćovjek svoga vremena. Ćjelo njegovo djelo nije do danas tiskano. Spomenilo nam je da je on isto tako pisao i u prozi, te je zagovarao, da se u ćena ćjela plašu na narodnom jeziku. Iz drugog djela u prozi, on je napisao ŕivot sv. Benedikta, koji je tiskao u Dubrovniku. Bordić je napisao mnogo pjesama. Ima i onih svćetnoga nadraća. ŕio za ŕivotovao tiskao je poznatu vćetku duhovnih pjesama i »Ućetie Mandalićne pokroćne«. Obilje njegove osjećajnosti u ovoj je zbraću dalaću osobiti oblik i punno iskorenje. Zanimljivo je i njegov provediv Pašalima. Mnogi su mali stihovi i pjesme, koji su napisani sv. Benedikta. Zapravo, ali nijedan ih nije tako jednostavno pjevao, kao ŕto je u ćilno Bordić koji je poznavao ŕidovni jezik i druge jezike. Ima u te u njegovim ćjelima mnogo nekih rćeći, a te je rijeći pisać ćpio iz obilnog narodnog rćetnika.

Tako su ova dva benediktinca svojim pjesmama ćjelima ćena i najbolje osmislo i ućelo i namjere sv. Benedikta, koji je svojim rćetom sv. Benedikta, da postaje, kao i sv. Benediktinac, u kome ćjelo.

I RIJEČ JE TIJELOM POSTALA

U doba, kada je grčka i rimska kultura dostigla svoj vrhunac, u doba, kad je svijetom vladala opasna, kad su svećenici i sve pošteno bile bezgrmne rugati, i to, u to je doba nastupila pouna vrjednost.

Odvario se davni vapaj: »Roštie, ne, bosu, s vieme i oblaci neda dežde pravdu! Neka se otvori zemlja i neka iz nje nišne Spasitelj« (Izajla 45,8).

Ističu nam je grjehom ka između Boga i čovječanstva bio nepromotiv. Čovjek je izgubio božanske drvce i nastupio je iskećivanje Onoga, koji će opet poboznavstvi rod ljudski. Nastupio je iskećivanje puno bolj, suza, ali i puno vjere i nade u dolazak Spasiteljev.

Tko će povratiti čovjeka božanske drvce? Tko će skitnuti profetstvo i dati nebeskom Ocu zadovoljnostinu za silu uvredit? Tko će to biti — On? Njegov vlastiti Sin. — On — dobiti naš Otac — obćaje Ga već prvim ljudima.

O Njemu govore proroci: Izajla, koji živi 789—693. prije Krista, govori o rođenju Mesije Emanuela (— Bog s nama) od djevičanske majere; Miheja, koji živi 783—693. prije Krista, navješta, da Mesija nastupit u Betlehemu. Isto tako prorok Ageo, koji živi oko 520. pr. Kr.; bodri nadolazeću Židove da grade hram, koji, iako ne će biti veličanstven kao Salomonov, ipak će biti veličanstven, jer će se u njemu pojaviti Onaj, koga svi željno očekuju — Mesija.

Narod je znao za poroćanstva i vjero je za spasom.

Među mnoštvom, koji su vapili, našla se pobozna i sveta djevojka — Marija. — Ona je izgarala od čežnje i želje za onim, koji će povratiti svjetlo, veselje i mir.

I dok je jednom molila, pristupi joj Anđeo i pozdravi je riječima: »Zdravo, mišti se puno! Očekuj s tobom, blaženost, ona ti među ženama« (Luka 1,28).

Najljepši pozdrav upravljen najljepšoj od svih žena...

Telbena se djevojka preplašila, jer nije znala, što znači taj pozdrav, i što Anđeo misli. Ili riječima...

I nastupi Anđeo: »Ne boj se, Marijo! jer se našla milost u Boga. Evo, začet će i rodi ćeš Sina... On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega... i Kraljev u njegovu ne će biti kraj« (Luka 1,30—33).

Srđah je obuzao blaženiu Djevicu radi silnog dostojanstva: da Ona bude blaženiu Sina Božjega, koji će spasiti čovjeka!

Tada upita Anđela: »Kako će to biti, kad ja ne znam muža?« (Luka 1,34).

»Duh će Sveti doći na tebe, i sila će te Svevišnjega osjeniti...« (Luka 1,35).

Blaženiu Djevicu Mariju razmišljala je kako vrijeme i dala svoj pristanak riječima: »Evo službenice Gospodine! i reka mi bude po riječi tvojoj« (Luka 1,33).

Tim ve riječima bilo odućeno. Riječ pristupljeću Ocu: »Oče, ja idem. Ljudske žrtve nisu dostare...«

I već je tada glodao patnje koje Ga čekaju G dođo je kako Ga ljudi odbijaju riječima: »Za te nema mjesta. Opet je Otav svoj mukotrpian život od jezika do posljednje postaje... Ali ipak polazi...«

On Ga je negzalo na toliko poniženje. — Neograničena ljubev prema živim jaslama, prema našim dušama...

I Riječ je tijelom postala... I tebi u neobičnoj kolijevci, u stromosnoj staji, koja je oko 200 m udaljena od poznatog gradića Betlehema...

I dečak od zime u priljavo špilji, u drvenom krevetu...

Dečak je da ljudima pripraviti stanove na nebu, a sam nije našao stan na zemlji, jer Ga nadožet ljudi ne htje dobe primati...

Redo se najblićnije od svih ljudi, dočehitje silnošću i poniženje, već prvi čes, a to će Ga pristići ču život, i zavrišt će najvećim poniženjem — smrću na križu.

Tišina je bila te noć; nleko u Betle, hemu nije sluto da se dođo do najveć dođajda u povijesti rodu ljudskom...

Josep, Marija i nekoliko osoba — kraljeva se Jaganjca Papij. Oko Jas...

Iz katoličkog svijeta

BOŽIČNO DRVCE

PROSLAVA U REPUBLICI HAITI. — Republika Haiti je 8. prosinca 1949. na blagdan Bezbrježnog Začeta slavila jubilej osnivanja svoga glavnog grada. Sv. Otac Papa je koristio ovu proslavu, da uputi posebnu poruku narodu Republike Haiti. U petak pak 9. prosinca sv. Otac je primio u audijenciju ambasadora republike Haiti, koji mu je predao svoja akreditivna pisma (vjerdajnice). Republika Haiti je svoje poslanstvo kod Vatikana uzdigla na stepen ambasade (pokliskarstva).

AUDIJENCIJA KOD SVETOG OCA — Dne 5. prosinca Sv. Otac je primio u audijenciju nekoliko američkih parlamentaraca, članova odbora za vanjske poslove. Parlamentarce je predveo sv. Ocu posebni lični izaslanik predsjednika Trumana kod Sv. Oca. Sv. Otac je američkim parlamentarima održao kraći govor na engleskom jeziku.

— Istoga dana je Sv. Otac primio u privatnu audijenciju isusovca o. Petra Tachi Venturi, koji je Sv. Ocu podnio III. svazak znamenitog djela »Povijest religija«.

IMENOVANJA U Vatikanskoj DIPLOMACIJI. Dosedajni savjetnik apostolske Nuncijature u Beogradu Mgr. Sigismondi imenovan je apostolskim delegatom u Belgijskom Kongu te ujedno uzdignut na čast naslovnog nadbiskupa. Belgijski Kongu je veoma važna mislijska zemlja, u kojoj se zadnjih decenija katolicizam rpi neoobičnom brzinom. — Za savjetnika Apostolske Nuncijature u Beogradu, a na mjesto Mgr. Sigismondi, imenovan je Mgr. Silvio Odi, koji je do sada bio namješten kod Državnog Sekretarijata Sv. Stolice u Vatikanu.

SVEČENIČKI KANDIDATI SVETOM OCU. — Sv. Otac je sredinom prosinca 1949. primio u audijenciju perfekta sv. Kongregacije bogoslovlja i sjemeništa. Ova mu je podnio u 13 debelih svazaka listina duhovna dobra, koja su pismom malih sjemeništa i bogoslovlja diljem svijeta katoličkog svijeta prikazali za Sv. Oca povodom 50-godišnjice Njegovog svećeničkog jubileja.

DAR FRANCUSKIH KATOLIKA. — Sv. Otac je primio u audijenciju predstavnike francuske katoličke ustanove »Kuća Dobre Štampe«. Oni su predali Sv. Ocu dvije zlatne krune urušene draguljima. Ovim krunama će biti okrunjen kip Majke Božje i kip Djeteta Isusa u Vatikanskom špiljari.

TALIJANSKI KATOLIČKI RADNICI I SVETA GODINA. Izaslanstvo organizacije talijanskih katoličkih radnika predalo je Sv. Ocu umjetnički izrađeni dečak, kojim je Sv. Ocu na Badnjak otvorio Sveta Vrata u Bazilici Sv. Petra u Rimu.

SPOMENIK PAPI Piju XI. — Sv. Otac Papa Pijo XII. otkrio je u nedjelju 18. prosinca u kapeli sv. Sebastijana u Bazilici sv. Petra mramorni spomenik svome prethasniku Papi Piju XI. Spomenik je izradio kipar Felice Canonica iz bijelog mramora, a prikazuje Papi Piju XI, kako s balkona Bazilike Sv. Petra daje papinski blagoslov svijetu. Tom prigodom je Sv. Otac održao govor o veličini Pape Pija XI, koji je pokazao toliko odućnosti u obrani prava čovjeka i prava Crkve. Posebno je istaknuo njegova nastojanja, da se izbjegne drugo svjetsko krovopstvo. Na kraju je Sv. Otac dao svoj apostolski blagoslov prisutnima i djetelom katoličkom svijetu, posebno onima, koji na bilo koji način trpe radi svoje vjere i svoje odanosti Crkvi.

BOŽIĆ je u Rumunjskoj proglašen obilniim radnim danom.

Ilica sve štiti, srmo Jaganjac drži štitke prvu propovijed: blago skromnima!

Nebo se otvorilo... svijetlost velika nastala, a Anđeli su zapjevali: »Slava Bogu na visini, i na zemlji mir ljudima dobove volje« (Luka 2,15).

I Riječ je tijelom postala... Rodio se Onaj, koji je obćan nakon pada prvih ljudi; Onaj, koji je navisio svoje filozofe i dao rješene važnim pitanjima: o Bogu, o čovjeku, o budućem životu.

SVETA GODINA. — Za svetu godinu spremna sponozijata katolička mladež veliko hodoćaste u Rim. Španjolska katolička mladež će doputovati posebnim parobrodom u Napulj, odakle će pješice doći do Rima.

— Do početka mjeseca prosinca javilo se 82.000 Francuza za jubilašno hodoćaste u Rim.

— U okviru svečanosti svete godine održat će se listopada mjeseca 1950. Marijanski Kongres i Marijanska izložba u Rimu.

AMNESTIJA POVODOM SVETE GODINE. — Uz Maltu, Irsku i Brazil, i u Španjolska je odlučila, da proglat djeteloniču amnestiju povodom svete godine 1950.

NOVI REKTOR sveučilišta u Innsbrucku za akademsku godinu 1949-50. Hugo Rahner iz Druže Isusove održao je svoje rektorsko predavanje pod naslovom »Od prvog do trećeg Rima«.

SEMINAR ZA SOCIJALNA ZVANJA otvorio je kardinal Imtzer, bečki nadbiskup, za muško osoblje. Ovo je prvi zavod te vrste, jer svi dosadašnji socijalni seminari osposobljavali su samo ženeke za socijalnu službu.

»ZAVOD ZA RELIGIOZNU KULTURU« otvoren je 16. prosinca na Papinskom sveučilištu »Gregorijana« u Rimu za novu akademsku godinu 1949-50, s predavanjem o Gaetanu-a iz Druže Isusove »Sveta godina i protestantska propovijed«.

KONFERENCIJA ZA EVROPSKU KULTURU održana je u prvio polovici prosinca u Lausanne-i u Švicarskoj. Na konferenciji je učestvovala i jedna katolička delegacija.

OLTAR IZ SKOLE GRUNEWALDA, koji je pored Džerera najznamenitije djelo slikarsko svoga vremena, pronađen je nedavno na tavani jedne kuće u Gräflingenu. Oltar ima preko 400 godina. Za njegovo se postojanje znalo, ali je bilo nepoznato mjesto, gdje se nalazi. Na treću adventsku nedjelju oltar je opet predan praktičnoj službi.

NA PRVOM NACIONALNOM MARIJANSKOM KONGRESU u San Salvadoru učestvovala je preko 60.000 vjernika. Za vrijeme kongresa stigao je tamno i kip Majke Božje Fatimiske, što je bio povod za veliku vjersku manifestaciju.

OD SVIH FILMOVA, domaćih i stranih, koji su se ove godine prikazivali u Sjedinjenim Državama Amerike 467 je proglašen moralno prijekornim. U procentima to znači 37%.

U CHICAGO-u je zaštićenom svih useljenika proglašena sv. Franciska Caprini, i to u crkvi Columbove bolnice, koju je osnovala i sagradila sama svetica; ona je umrla prije 32 godine.

NA BADNJAK su otvorena Sveta vrata u glavnim bazilikama Rima. U bazilici sv. Petra je taj obred bio najsvetanjiji, a obavio ga je sam Sveta Otac Pijo XII. U bazilici sv. Pavla: kardinal Tisserand, biskup sv. Rufine. U bazilici sv. Ivana u Lateranu: kardinal Micara, biskup Velletri-a. U bazilici sv. Marije Veće: kardinal Verde, nadbiskup iste bazilike.

ZBOG ŠTETE, koja je nastala povodom požara u crkvi Svetoga Groka u Jeruzalemu, do daljnjeg se ne će vršiti služba Božja u navedenom svetištu.

KARDINAL-NADBISKUP PARIŠKI molio je 18. prosinca u katedrali »Notre Dame« s mnoštvo vjernika »Križate su s nakanom, da se ishodí pravdomo rješene o svetim mjestima u Jeruzalemu.

NADBISKUP U LYONU izdao je pastirsko pismo, kojim poziva na pomoć svima, koji oskudijevaju, bez obzira na njihovu vjersku, nacionalnu ili političku pripadnost.

SVETA KONGREGACIJA OBREDA je na jednoj od svojih zadnjih sjednica vijećala o proglašenju svetom bi. Marije Goretii, djevice i mučenice. Is. ta sv. Kongregacija je također vijećala o proglašenju blaženim slugu božjega Ivana Moscati, liječnika iz Napulja, koji je umro svetom smrću 1927. godine.

Lavno je to bilo, trije pokoset godinu. Prizbiljavati na sveti i veseli božićni blagdan, za koje su trebali spremni i duhovno i materijalno. Dakle, sve »božićne« nije se mogao Božić ni zmamiti, a k tome spadaju i jestice ili liko se pučki veli »Betlehem«, koji bi se nakon Svotih triju Kralja spremio za drugi Božić. Svaka stran se godišnje pravodobno potrudila za božićno drve, na početku godine obćano mi ga drve, na početku godine obćano mi ga je vjero, da će biti luga, da ga ne bude. Badnjak po podne. Medutim već se počelo i mračit, ali božić nema. Već je svetu badnju Noć obuhvatila i čubokama, ali nema ni luga na božić. Baš smo vrlo uznemirni tim više, što je i troje dječice već nekoliko dana prije Badnjaka s najvećim veseljem o tom govorili. Epa, gdje je bor? A mi ih kojekako uvjeravamo, da se bor bitli. Bilo mi je tim teže, jer je svaki čas imala štiti ženska osira s mužom, poznatim socijalistom, koji je bio i član vodstva. Bilo mi je bolno pri pomisli, kako će uživati, kad bude vidio katolički dom bez vidiljva vanjskoga znakla Bodića.

Uto zadržale kola i putnici stigoše. Kad su razgledali stan, koji je bio lijev, jer je zgrada nekada bila vlastelinska dvorac, primijetio obć: »Zar nemate bora? Djeća u tom posebno uživaju, pa kako to, da im niste priredili tako vesela?« Njegova su nam primjedba iznenađujuća, jer je najman obćavao. Ispratio ih, vjedihi mu, što je tomu krivo. Postoje njegove primjedbe uzbuđenje je bitli još veće. Zadržali smo, gledali jedan drugoga, samo su srca lupala.

U času najvećega uzbuđenja čujemo lupo u kućna vrata. Kad otvaramo, ota, hvatači Tri predobit Bože, luga s iznenađenjem u drvećem. Ispratio se, da prije nije moćno doći, jer je bio veliki lov, a on kao voda pogonilac, ostao je najduže, a lovina se je morala vlastelitu i otpremiti. I tako je zakasnilo. I on je, veli, bio u isto brvilo, što nije mogao pravodobno izvršiti svoga obćanja.

Da ste sad vidjeli onu žurbu kod postavljanja božića, pa on veselo rasploženje kod kćenja, pa onu nespou, u dragost kod dječice Rodak kad do nas je htio kod toga svega prestici. Kad je bilo drve okićeno, zapjevismo uz harmonij razdragana srca reči krasnu veličanstvenu pjesmu: »Narodni nam se Kralj nesobio, a onda rećom crvage djeve božićne pjesme. Dvojci stala, rije dječice, po dječice, u dječice, čaru r: slamići pod stolom, a dalje u kulu stajale su jestice. Ni zašto te svete Noći ne bi spavali u posteljici.

Drugi dan, na Božić, otišao sam s ženom na sv. Misu u župnu crkvu udaljenju sat hoda, a rođaci oćatnu s dječom doma. Pri danjem svijetlu oćatnu, da je rođakovo zdravije loće i da mu, iako ono veće, crvatu na licu rućice s groba. Za nekoliko dana oćeše.

U ljetu, početkom zraklika, došlo mi vijest, da je u bolnici. Oćosno, da ga posjetimo. Čim sam ga ugledao na bolničkom krevetu, vidio sam, da je svjetlio. Na pitanje, kako mu je, odgovorio: »Evo, sigurno vidis i sam, da je sa mnom sve gotovo«. Kad sam ga počeo tješiti, da je još mlad a bolnišnica njega dobra, prećine me: »Znam sve, Ali, — nastavi potuzno smirno. — ja sam i Bogom uređio rećun i sad mirno čekam svršetka. A tobe molim, da j po mojoj smrti odućiti za moju dušu sv. Misu.

Za kratko vrijeme bio je na Mitrogu, ju. Umro je upokojno kao potvrdi obratnici. Možda mu je ispravila Majčica Novorođenoza Kralja milost obćanja, zato što je tako veselo kito božićno drve i pjevao u čast Njegovom Sinu, božanskom Djetetu, božićne pjesmice. Kao što je ispravila po kazivanje svetoga župnika Vianetta ml. loć pokajanja samovoljno za vrijeme slavnice, misli, da je, tim, prema bezvjerzje, za ljubav svojoj ženi, pomagao kitihi kućni oćariti svibanjski Kraljić.

HARMONIUM u dobrom stanju s 11 registra prodaje se.